

det andet høje Ting har gjort Strejke i denne Sag, midlertidig Strejke, i hvert Fald Strejke for i Aar, og den høje Regering har ikke svaret med nogen Lockout, hvad vi i og for sig i dette Tilfælde ikke skulde have haft noget imod, skønt vi ellers ikke ere særlige lockoutlystne. Regeringen har ikke gjort det. Den behandler jo Forfatnings-sagen roligt og sagligt og lidenskabsløst, som den højtærede Konseilspræsident sagde oppe i det andet høje Ting, navnlig lidenskabsløst. Da nu det andet høje Ting har gjort Strejke i Aar, synes jeg, det var en god Anvendelse af Strejketiden, eftersom vi som sagt ikke kunne svare med en Lockout og ikke foreløbig kunne faa et andet Landsting, da Regeringen ikke vil skaffe os det, at faa de forskellige Forfatningsstandpunkter formulerede i en saadan tidsbegrænset Kommission.

Fra Højre have vi jo endnu ikke hørt noget. Der var en vis Spænding til at begynde med over Landstingets Møde forleden, idet man fra flere Sider havde ventet, at vi nu endelig skulde faa Højres Standpunkt at høre. Vi havde faaet nogle Antydninger her i Forfjor! Efteraar af Højres Ordførere, men disse Antydninger vare hurtigt blevne til ingenting, vare halede i Land, og det forlød almindeligt, at der var nedlagt Forbud mod, at Højre her i Folketinget, som det inferiorer og ligegyldige Parti, det er, set fra Landstingets Højres Standpunkt, overhovedet sagde noget bestemt om denne Sag, det maatte forbeholdes Landstingets Højre.

Da saa endelig Sagen kom op til det andet Ting, ventede man med en vis Spænding, hvad det Højre, som betyder noget, som har Lov til at sige sin Mening, vilde sige. Men det sagde desværre heller ingenting. Det tog Anstand til næste Aar. Under disse Forhold kunne vi altsaa meget vel ønske at faa det Forslag fremmet, som Ordføreren for Forespørgerne bebudede. Hvad angaar det Forslag, som er stillet af det ærede Medlem fra Esbjerg (Slebsager), maa jeg sige, at hvis Forslaget eller Ændringsforslaget fra det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) skulde blive forkastet, og der altsaa bliver afstemt over det ærede Medlem fra Esbjergs Paastand paa Overgang til Dagsorden, kunde jeg, hvis det undergik nogen Ændring, anbefale mine Meningsfæller at stemme for det, nemlig hvis det lille Ord „Tillid” blev afløst af det mere ubestemte „Ønske”; for vi ønske i og for sig, at Regeringen skal fremme baade Valgkredssagen og Grundlovssagen. Det Ønske nære vi overfor enhver Regering, men nogen

overvættes Tillid til, at denne Regering er inde paa de rette Veje og har den fornødne Kraft til at fremme Sagen, have vi ikke, saa stemme for en Dagsorden, der udtaler en saadan Tillid, se vi os ikke i Stand til. Hvis den ærede Ordfører for Flertallet kunde ændre Ordet „Tillid” til „Ønske” eller noget i den Retning, vil der i og for sig intet være til Hinder for, at vi kunne stemme derfor, hvis det andet Forslag forkastes. Men hvis det opretholdes, ville vi ikke stemme imod, fordi vi ville ikke give det blot Skinnet af paa nogen Maade at lægge Regeringen Hindringer i Vejen for Fremme af Valgkredssagen og Grundlovssagen, selv om vi ikke have stor Tillid til, at den er inde paa de Veje, som lettest og naturligst føre dertil.

Ellinger: Det synes, som om den ærede sidste Taler anser det for urigtigt, at Forfatningssagen bliver behandlet paa en rolig og lidenskabsløs Maade. Det forekommer mig, at naar dette sker, er det et meget stort Fortrin for denne Forhandling, og i Særdeleshed er det meget ønskeligt, at det sker i disse Tider, hvor en stor og meget besværlig Gerning paahviler Lovgivningsmagten, nemlig den at bringe os ud af det økonomiske Uføre, i hvilket vort Land i dette Øjeblik, for Statskassens Vedkommende i alt Fald, — og det er jo den, der nærmest sysselsætter os — er stedt. Det Forbud, som det ærede Medlem har hørt noget om, skulde være udstedt her ovenfra mod os her nede mod at udtale os om Forfatningssagen, kender jeg ikke noget til. Det ærede Medlem maa have læst det i et ham nærstaaende Blad og mærkelig nok troet derpaa. Men det skal det ærede Medlem ikke gøre, det maa han vænne sig af med.

I øvrigt skal jeg udtale, at det forekommer mig, at Forespørgselen er noget ubetimelig. Hvis det var saaledes, at Landstinget havde haft Forfatningssagen liggende til Udvalgsbehandling i en lignende lang Tid eller maaske længere endnu, end vi i dette Ting pleje at have Sagerne til Udvalgsbehandling, kunde det være forstaaeligt, at det ene Ting foretog overfor det andet et Skridt som det, her er Tale om. Men det foreligger jo ikke, og jeg finder derfor Forespørgselen i dette Øjeblik ubetimelig. Jeg indrømmer, at lige saa ubetimelig forekommer Paastanden paa Overgang til Dagsordenen mig, i Særdeleshed da Forslaget i saa Henseende fremsættes, uden at den paagældende Forslagsstiller i øvrigt deltager i Diskussionen. Her i Tinget plejer man at afvente Forslag til en Dags-